

Assepoester

Leonard Roggeveen

bron

Leonard Roggeveen, *Assepoester*. Met illustraties van Rie Cramer. G.B. van Goor Zonen, Den Haag
1937

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/rogg009asse01_01/colofon.php

© 2012 dbnl

Assepoester

Assepoester

In de keuken, op een oud bankje bij de haard, zat een meisje. Ze had een oud kleedje aan. Met droevige ogen staaarde ze voor zich uit.

Het meisje had geen moeder meer. Haar vader was korte tijd geleden getrouwd met een andere vrouw, die twee dochters had. Dikwijls ging vader op reis. En dan moest het meisje voor de nieuwe moeder het allerswaarste werk doen, terwijl de twee zusters niets uitvoerden. 's Avonds kreeg ze niet eens een bed om in te slapen. Ze moest maar tevreden zijn met een matje voor de haard. 'Als je de as wat weg veegt, lig je daar nog warm óók,' zei de moeder. En spottend zeiden de zusters: 'Assepoester, Assepoester, dat matje is eigenlijk nog véél te mooi voor jou!'

'Ik heb een verdrietig leven,' dacht Assepoester bij zichzelf. 'Ik moet opstaan voor dag en dauw. Ik moet zware emmers vol met water dragen. Ik moet het vuur aanmaken. Ik moet wassen en koken. Niemand helpt me. En hoe ik mijn best ook doe, mijn moeder en mijn zusters zijn toch niet tevreden over me. Altijd spreken ze boze woorden tegen me. Nog nooit zijn ze vriendelijk voor me geweest....!'

En terwijl ze dat dacht, rolden er twee grote tranen over haar wangen.

Daar ging de deur open en de twee zusters kwamen naar binnen.

'Kijk nu toch,' zei de oudste, 'daar zit die luie Assepoester zowaar alwéér te huilen! Heb je het eten al klaargemaakt? Weet je wel, dat we over een uur

de deur uit moeten? De prins heeft ons gevraagd, om op zijn feest te komen. En wij willen er tijdig zijn. Want de prins moet goed kunnen zien, hoe mooi wij zijn! Vooruit, Assepoester! Sta op en haast je wat! We moeten ons nog kleden ook! En de tijd staat niet stil!’

Zwijgend stond Assepoester op. Ze dekte de tafel en bracht het eten naar binnen. Zelve nam zij niets. De restjes waren voor haar. En toen de zusters naar boven gingen, om zich voor het feest te kleden, zat Assepoester met een paar koude aardappelen en de afgeschrapte velletjes van de worst in de keuken. Maar zelfs dat armelijke maaltje mocht ze niet rustig opeten. Al heel gauw riepen de zusters haar naar boven. Ze moest helpen. Ze moest de japonhaakjes vastmaken en de veters rijgen. Want de zusters konden zichzelf niet eens alleen aankleden. En inplaats dat ze Assepoester bedankten voor haar goede hulp, bespotten ze het arme meisje nog op de koop toe.

‘Zou je niet graag met ons mee willen gaan naar het feest van den prins, Assepoester?’ vroeg de oudste.

‘Haha!’ lachte de tweede. ‘De prins zou vreemd opkijken en je uitlachen, als je daar in die oude jurk naar binnen stapte!’

Assepoester zuchtte, maar ze zei geen enkel woord. Ze hielp de zusters, zo goed als ze kon. Een half uur later reed de mooie koets met de mooigeklede meisjes en haar moeder weg. Toen kon Assepoester zich niet langer goedhouden. Ze ging op haar bankje in de keuken zitten en barstte in tranen uit.

Opeens werd er op de deur geklopt!

Assepoester schrok. Ze droogde haar tranen en opende de deur. En wie kwam daar naar binnen?

De zusters

Het was een oud vrouwtje met een hoge puntmuts op haar grijze haren en een stokje in haar rechterhand! Het was.... een tovervrouwtje!

‘Heb je verdriet, Assepoester?’ vroeg het tovervrouwtje.

Assepoester knikte. ‘Ze zijn alle drie naar het feest van den prins gegaan,’ antwoordde ze. ‘En ik moet alleen thuisblijven....!’

‘Zou je zo graag meegegaan zijn?’ vroeg het tovervrouwtje.

‘Ja,’ zei Assepoester zachtjes. ‘Héél graag!’

‘Dat begrijp ik,’ zei het tovervrouwtje. ‘Jij wilt óók wel eens wat anders dan alle dagen maar zwoegen en schrobben en koken en wassen, nietwaar? Maar daar weet ik wel raad op! Kijk maar eens!’

Ze raakte met haar toverstokje Assepoesters grauwe jurkje aan!

En zie! Daar gleden haar oude kleren naar omlaag op de grond! Er kwam een grote vogel door de openstaande deur naar binnen vliegen, met een prachtige zijden japon en twee glazen muiltjes in zijn snavel. Hij hield de japon boven Assepoesters hoofdje, liet hem vallen, zette de muiltjes voor haar voeten en in een wip was ze nèt zo mooi gekleed als de rijkste prinses uit het hele land!

‘En wat zeg je daar nu wel van?’ vroeg het tovervrouwtje.

Maar Assepoester was zó verrast, dat ze geen woord uit kon brengen. Weer kreeg ze tranen in haar ogen. Maar nu waren het tranen van vreugde!

‘Ik ben nog niet klaar,’ zei het tovervrouwtje. ‘Ik moet nog voor een mooie koets zorgen. Want je kunt met die zijden kleren aan toch niet gaan lopen, nietwaar? Eventjes denken! Wacht, ik weet al wat! Heb je misschien een grote pompoen voor me, Assepoester?’

Het tovervrouwtje

‘Een pompoen?’ zei Assepoester. ‘Ja! Ik geloof van wel! Ik zal eens even in het schuurtje gaan kijken!’

Vlug trippelde ze de keuken uit en kwam tien tellen later met een grote pompoen terug. ‘Is die goed?’ vroeg ze.

‘Die is best!’ antwoordde het tovervrouwtje. Ze legde de pompoen op de grond, raakte hem weer even met haar toverstokje aan en tegelijk veranderde de grote gele vrucht in een mooie glazen koets met wielen van zilver! Van binnen was hij bekleed met zacht fluweel! En op de banken lagen prachtige zijden kussens!

‘Och! Wat mooi...!’ fluisterde Assepoester. Ze sloeg haar handen in elkaar van verbazing. ‘Ik kan bijna niet geloven, dat ik daar in rijden mag!’

‘Geloof het tòch maar!’ zei het tovervrouwtje lachend. ‘Want het is zo! Maar ik ben nòg niet klaar! Want geen enkele koets kan rijden zonder paarden. Die moet ik er óók nog bij toveren! Hebben jullie muizen in huis?’

‘Jazeker!’ antwoordde Assepoester. ‘We hebben er gisteren wel zes in de val gevangen! Ze staan in de kelder!’

‘Mooi zo,’ zei het tovervrouwtje. ‘Die kan ik juist alle zes gebruiken! Ga ze maar gauw halen!’

Weer trippelde Assepoester de keuken uit. En even later stond de val met de zes muizen er in naast de koets op de grond.

‘Let nu eens op!’ zei het tovervrouwtje. Ze zette de val open. Dadelijk liepen de muizen er uit. Toen raakte het vrouwtje ze één voor één met haar stokje aan. En meteen veranderden ze in vier mooie witte schimmels, een prachtig gekleden palfrenier en een deftigen koetsier!

Een grote pompoen!

Op het feest

‘Inspannen!’ zei het vrouwtje. ‘Onmiddellijk inspannen!’

‘Tot uw dienst,’ antwoordden de koetsier en de palfrenier beleefd. Ze grepen de paarden beet en spanden ze twee aan twee voor de glazen koets. De koetsier ging op de bok zitten. En de palfrenier deed het deurtje open.

‘Ziezo, Assepoester,’ zei het tovervrouwtje. ‘Stap nu maar in! Maar denk er goed aan, dat je vóór twaalf uur vannacht weer thuis moet zijn. Want dan is de betovering verbroken! Zul je dat onthouden?’

‘Ja, tovervrouwtje,’ zei Assepoester, terwijl ze vrolijk in de koets klom.

‘Dan wens ik je veel plezier!’ zei het vrouwtje.

Toen legde de koetsier de zweep over de paarden en Assepoester reed weg. Een kwartier later trad ze de feestzaal in. De prins kwam dadelijk naar Assepoester toe. Hij maakte een diepe buiging en hij zei met een vriendelijke stem: ‘Wees welkom op mijn feest, schone onbekende prinses! Wilt u met mij dansen?’

Blozend knikte Assepoester. De muziek zette een wals in. En de prins danste met Assepoester de zaal rond.

‘Kijk toch eens!’ zeiden de gasten. ‘Wat danst die vreemde prinses mooi!’

En ook de moeder en de twee zusters keken vol bewondering toe. ‘Wie zou dat toch zijn?’ vroegen ze. Want ze herkenden Assepoester natuurlijk niet!

De hele avond danste de prins alléén met de mooie vreemde prinses.

Maar kwart voor twaalven liep Assepoester vlug de zaal uit. Ze klom in haar glazen koets. De koets reed weg. En precies bij het slaan van middernacht stapte ze de keuken binnen. Meteen verdwenen de koets met de paarden, de koetsier en de palfrenier en ook haar mooie kleren. Haastig trok

Het glazen muiltje

Assepoester haar grauwe jurkje weer aan. Ze ging op haar matje liggen, voor de haard. En toen de moeder en de zusters thuis kwamen, sliep Assepoester al, met een glimlach van geluk op haar wangen.

De volgende dag praatte iedereen, die op het feest van den prins was geweest, over de onbekende prinses. Ook de twee zusters raakten niet over haar uitgepraat, zó mooi hadden ze haar gevonden! ‘Je had die prinses eens moeten zien, Assepoester,’ zeiden ze. ‘Alle mensen vonden haar even lief en mooi. En de prins heeft alleen maar met haar willen dansen!’

‘Hoe heette die prinses?’ vroeg Assepoester. En terwijl ze dat vroeg, lachte ze heel eventjes.

‘Dat weet niemand,’ zei de jongste zuster. ‘Zelfs de prins weet het niet. Maar ik geloof, dat hij wel duizend gulden zou willen betalen, als hij daarmee haar naam te weten kon komen!’

Het was waar, wat de jongste zuster zei. De prins had de vreemde prinses zó aardig gevonden, dat hij alle moeite deed, om er achter te komen, hoe zij heette. Maar niemand kon hem helpen. En daarom besloot hij, om nòg eens een feest te geven. ‘Misschien komt ze dan wéér!’ dacht hij bij zichzelf.

En jawel! Wat hij gehoopt had, gebeurde. Om negen uur kwam Assepoester, opnieuw door het tovervrouwtje geholpen, de feestzaal binnen. Wat was de prins in zijn schik! De hele avond danste hij met Assepoester. Maar precies kwart voor twaalven stond Assepoester op en liep vlug de trappen af. De prins liep haar dadelijk na. Hij kon Assepoester niet inhalen. Hij zag alleen een glazen muiltje op de trap liggen, dat Assepoester door het harde lopen verloren had. Zo'n klein muiltje had de prins nog nooit gezien. Dadelijk

De boodschapper

raapte hij het op en stak het in zijn zak. ‘Alleen de prinses, van wie dit muiltje is, wil ik tot vrouw hebben,’ zei hij. En de volgende morgen liet hij één van zijn boodschappers bekend maken, dat hij van plan was, het hele land door te reizen, om het mooie prinsesje met het kleine voetje te gaan zoeken. Met behulp van het glazen muiltje hoopte hij zijn bruidje te vinden!

Alle meisjes in het land, die kleine voetjes hadden, dachten bij zichzelf: ‘O, als mij dat muiltje eens paste! Dan zou ik met den prins trouwen! En dan zou ik later koningin worden! O, wat zou dat heerlijk zijn!’

De twee zusters dachten dat óók! Want ze hadden allebei heel kleine sierlijke voetjes! Ze trokken haar mooiste kleren aan. En hoewel ze geen van tweeën een muiltje verloren hadden, wachtten ze met ongeduld, tot de prins aan haar deur zou kloppen!

En zie...! Drie dagen later gebeurde dat!

De boodschapper klopte aan en riep met een luide stem: ‘Wonen hier meisjes met kleine voetjes?’

‘Ja!’ antwoordden de moeder en de twee zusters tegelijk.

Assepoester antwoordde niet, want die was in de keuken aan het werk. En daardoor had ze de vraag van den boodschapper niet gehoord.

Toen kwam de prins de kamer binnen.

‘Pas dit muiltje eens aan!’ zei hij.

Eén voor één staken de zusters haar voeten in het muiltje. Maar o wee! Haar voeten waren véél te groot! Haar hielen staken een flink stuk naar buiten!

‘Alweer vergeefse moeite,’ mompelde de prins teleurgesteld.

‘Zijn hier geen andere meisjes meer in huis?’ riep de boodschapper luid.

‘Ja!’ antwoordde een fijn stemmetje.

En Assepoester, die juist klaar was gekomen met haar werk en daardoor de vraag van den boodschapper had kunnen horen, stapte in haar oude japonnetje de kamer binnen.

Dadelijk knielde de prins voor haar neer en stak het muiltje aan haar voet.

Het paste haar precies!

Meteen herkende de prins Assepoester!

Hij stond op en kuste haar op beide wangen.

‘Met jou wil ik trouwen, lief meisje,’ zei hij. ‘Met jou alleen!’

De moeder en de zusters keken lelijk op haar neus. Maar daar trok de prins zich niets van aan!

Een maand later werd Assepoester zijn vrouw.

Toen schaamden de moeder en de zusters zich heel erg, dat ze Assepoester zo slecht hadden behandeld.

Maar Assepoester had een goed hartje. Ze vergaf alles! Ze liet de moeder en de zusters bij zich in het paleis wonen en daar mochten ze blijven, zolang als ze wilden!

Dit was de geschiedenis van Assepoester!

Het muiltje past!